

vznik na základě studia pramenného. Správně proto místo předmluvy předeslal své práci výklad o státní péči o zemědělství před r. 1848 a teprve pak počíná s výklady o zřízení ministerstva samotného, jež za svůj vznik děkuje vládě Pillersdorfově. Prvním ministrem byl Doblhoff a ministerstvo zemědělství bylo zprvu spojeno s obchodem a živnostmi. Ale situace politické stále nové přinesly záhy řadu proměn, jak je sleduje autor podle archivních pramenů a vytvoření ministerstva zemědělství spojeného s hornictvím je poměrně ještě nejlogičtější, protože se spojovala v témže úřadě péče o prvovýrobu. Nejtěžším problémem tu byla sama organizace (kap. III.), protože nové ministerstvo se tu střetlo s ministerstvem financí hlavně o státní statky. A stejně jako v organizaci se projevila jeho činnost na venek v jeho poměru k zemědělcům, hledajíc tak v nich největší oporu pro svoje záměry. Proto je nejvyšší záslužná partie knihy Černého, jelikož vylíčení těchto poměrů je důležité i se stanoviska národohospodářského. Závěr celého tohoto pokusu o ministerstvo velmi důležité je tragický. Bylo obětováno úsporné politice rakouské vlády, která jinde šetřiti nedovedla. Okolnost, že rok 1868 ho znovu zřídil, dala za pravdu těm, kteří poukazovali na jeho důležitost. Ča.

PhDr. Adolf Lud. Krejčík, Příspěvky k soupisu archivů velikých statků. — Praha, 1929, Čes. akademie zemědělská. (Prameny a základy A/1.) Str. 164 in 8. — Ředitel československého archivu zemědělského Dr. Krejčík v této knize poprvé sebral výsledky svých vlastních i úředníků svého archivu, jak se k nim dopravovali při prohlídkách archivů velkých statků, zabraných pozemkovou reformou. Je jich celkem na 60. Nejde tu ovšem pouze o archivy v pravém slova smyslu, nýbrž také o hospodářské registratury a po právní stránce lze tyto příspěvky jen vitati, protože pro různé praktické potřeby právníků tyto přehledy dostatečně budou nás informovati. Po stránce archivářské nelze však souhlasiti s nejednotností, s níž jsou popisy provedeny. Někdy je tu velmi podrobný popis, jindy však jen letmý přehled, jak to právě kdy dovolila stanovená doba přehlídky. Vadí tu i nestejný formulář, tedy vše závady archivně-technické, které snad nebudou na překážku použitelnosti »Příspěvků« pro právníky, hledající rychlou informaci Ča.

Univ. prof. dr. A. Miříčka: Usmrcení na žádost a z útrpnosti podle osnovy trestního zákona. Zvláštní otisk z Věstníku Čsl. společnosti pro právo trestní. Ročník V. Čís. 1.—2. Cena ? Předneseno v podstatě ve schůzi, pořádané Čsl. společností pro právo trestní společně s Právníkou jednotou v Praze dne 28. února 1929. — V osnově našeho trestního zákona budí největší pozornost dva body: předně otázka beztrestnosti vyňání plodu v určitých případech a za druhé úprava trestnosti usmrcení z útrpnosti (euthanasie). Neboť v obou případech jde o útok na integritu nejcennějšího právního statku, života, na nějž stanovena už od nejstarších dob reakce nejprísnější talio, trest smrti. O otázce usmrcení na žádost mají ustanovení zákonodárství některých států, privilegující toto co do otázky trestnosti, ale vyznačující se i značnou růzností podmínek tohoto privilegia (na př. požadavek souhlasu, výslovná žádost, disposiční způsobilost žádajících atd.). Naše osnova nemá ustanovení o usmrcení na žádost, nýbrž dovoluje toliko (§ 77, odst. 2) snížení trestní sazby v případě, kdy vinník spáchal čin »podléhá je mimořádnému nátlaku nebo v přechodném omluvitelném mimořádném stavu duševním« (výslovně vyloučena zaviněná napilost). Toto snížení trestní sazby se nečiní, jako v zákonech jiných států, závislým na žádosti usmrceného. — Je-li otázka usmrcení na žádost rozřešena trestními zákony, resp. teprv jejich osnovami četných států, má ustanovení o usmrcení z útrpnosti toliko trestní zákon norský z r. 1902. Jestliže naše osnova ustanovila o usmrcení na žádost jen nepřímou, právě zmíněným §em 77, došel případ usmrcení z útrpnosti výslovného rozřešení v § 271, odst. 3,